

Τζην Ουίρ (Jean Weir), Αγγλία (αναρχική συντρόφισσα)

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Το όνομα που μου δόθηκε είναι Τζην Ουίρ (Jean Weir). Στέκομαι εδώ ως εχθρό του κράτους και της κοινωνίας που, μακριά από το να είναι μια ζωντανή κοινότητα που μοιράζεται την κοινωνική ευημερία και τη χαρά της ζωής, δεν είναι τίποτα περισσότερο από την ανιαρή οργάνωση της ανισότητας και της εκμετάλλευσης μέσω των κοινωνικών ρόλων και της απαγόρευσης. Ο νόμος είναι το συρματόπλεγμα που κρατά τα πάντα στη θέση τους, και έχει αφομοιωθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να αποτελεί τη βάση της καθημερινής ασυνείδητης συνήθειας και τη ρουτίνας ακόμη και για εκείνους που τον εφαρμόζουν. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης διαμορφώνουν απόψεις που συντηρούν τη συναίνεση και αποδίδουν ευθύνες διεύθυνσης σε αυτό το όργανο θεσμοθετημένης τρομοκρατίας, - το Κράτος και αυτούς που το υπηρετούν- και αποτελεί τη βάση κάθε κοινωνικής σχέσης, συμπεριλαμβανομένης και αυτού του δικαστηρίου εδώ σήμερα.

Έχω έρθει να σταθώ πρόσωπο με πρόσωπο με τον εχθρό μέσα σε αυτό το προπύργιο του κράτους-τρομοκράτη γιατί κλήθηκα από τους τρεις συντρόφους του Επαναστατικού Αγώνα.

Δεν έχω έρθει για να μπω σε διάλογο σχετικά με τους συντρόφους ή οποιονδήποτε άλλον. Η παρουσία μου εδώ είναι μια πράξη αλληλεγγύης και συνέχιση του αγώνα μου ως αναρχικής.

Η σημερινή δικαστική διαδικασία έχει απορρίψει κάθε ίχνος δημοκρατικού προσχήματος, αποκαλύπτοντας την αληθινή ουσία της εξουσίας. Είναι αδύνατο να προσπεράσει κανείς το γεγονός ότι αυτή η δίκη λαμβάνει χώρα μέσα σε μια φυλακή, μέσα στο μεγαλύτερο έγκλημα που διαπράχθηκε ποτέ από άνθρωπο σε άνθρωπο, και η φυσική εγγύτητα του δικαστή και του δεσμοφύλακα είναι μια ασυνήθιστη, αν και ακούσια δήλωση της αλήθειας. Ο δικαστής δεν είναι τίποτα χωρίς τον δεσμοφύλακα, ο δεσμοφύλακας δεν είναι τίποτα χωρίς τον δικαστή. Είναι ένα και φέρουν ίση ευθύνη για τις πράξεις τους. Οι τρομοκράτες και οι εγκληματίες είναι οι υπηρέτες του κράτους και του κεφαλαίου και όχι αυτοί που αγωνίζονται να επιβιώσουν ή αγωνίζονται εναντίον ενός κόσμου σε διαμάχη, στον πόλεμο, τη φτώχεια και την καταπίεση.

Είναι στο πλαίσιο αυτής της πάλης που άκουσα για πρώτη φορά για τον αναρχικό Νίκο Μαζιώτη. Ήταν στην ακραία και επικίνδυνη φάση της απεργίας πείνας εξαιτίας της άρνησής του να φορέσει στολή και να γίνει πληρωμένος δολοφόνος στην υπηρεσία του κράτους. Εκείνη την εποχή πολλοί αναρχικοί στην Ιταλία, όπου ζούσα είχαν επίσης αρνηθεί να υπηρετήσουν τη στρατιωτική τους θητεία, επιλέγοντας να πάνε στη φυλακή αντί να ενταχθούν στην ένοπλη δύναμη που κρατά την ανθρωπότητα χωρισμένη σε τάξεις και παρεμβαίνει βίαια για να πατάξει κάθε προσπάθεια απελευθέρωσης. Αλλά κυρίως επειδή «η στρατιωτική θητεία είναι ένα από τα όπλα του κράτους για την οικοδόμηση υποδειγματικών πολιτών που στερούνται προσωπικότητας, ατομικότητας και δικό τους τρόπο σκέψης που να τους παρακινεί να επαναστατήσουν και να αρνηθούν».

Είχα επίγνωση της σημασίας του αγώνα των αναρχικών στην Ελλάδα παράλληλα με τους εκμεταλλεζόμενους, τους φοιτητές, τους οδηγούς λεωφορείων, δασκάλων, ανθρώπων από τα χωριά στην Χαλκιδική... κλπ και είχα διαβάσει εμπνευστικές καταγραφές των ενεργειών τους και της κρατικής καταστολή εναντίον τους. Αλλά ήταν ο Νίκος Μαζιώτης, ο οποίος χωρίς να το γνωρίζει, ήταν ο καθοριστικός λόγος για τον ερχομό μου στην Ελλάδα. Ήταν με την ευκαιρία της δίκης του σε που ήρθα στην Αθήνα για πρώτη φορά, για να παραστάω στο δικαστήριο σε ένδειξη αλληλεγγύης προς αυτόν. Τότε ήταν που ανακάλυψα την άγρια ομορφιά των συντρόφων αναρχικών, το πάθος τους για την ελευθερία που έβρισκε άμεση έκφραση με χίλιους τρόπους και ποτέ δεν έπαψε να αυξάνεται και να εντείνεται, εμπνέοντας και τρέφοντας ελεύθερα πνεύματα σε όλο τον πλανήτη.

Δύο πράγματα ιδίως με εντυπωσίασαν τότε. Πρώτα απ' όλα το αζεπέραστο θάρρος και η αξιοπρέπεια του Νίκου Μαζιώτη καθώς αντιμετώπιζε τους αυτουργούς της εξουσίας και των προνομίων. Η απολογία του στο δικαστήριο, η επιβεβαίωση του ως άνθρωπος, ως άτομο, ως επαναστάτης, ως αναρχικός, έγινε με τα μάτια στραμμένα στην κάννη του όπλου της κρίσης από το δικαστήριο χωρίς καμία ανησυχία για τις συνέπειες από άποψη ποινής και χρόνων που αντιμετώπιζε κλειδωμένος σε ένα κελί. Όσα είπε εκείνη την ημέρα είναι πλέον καταξιωμένο

κλασικό κείμενο της αναρχικής θεωρίας σχετικά με την ανάγκη για βίαιη επίθεση στον ταξικό εχθρό σε πρώτο πρόσωπο και έχω συμβάλει στη διάδοση του στην αγγλική γλώσσα. Έχει εμπνεύσει συντρόφους και αντάρτες και σε όλο τον κόσμο.

Αυτό που με εντυπωσίασε επίσης και έχει επηρεάσει τη ζωή μου από τότε ήταν η αμεσότητα της δράσης των αλληλέγγυων συντρόφων, που χωρίς διαμεσολάβηση, χωρίς ταμπού για την βία που αποτελούν τροχοπέδη για τη δίκαιη οργή των εκμεταλλευόμενων. Η αλληλεγγύη τότε πήρε την μόνη αυθεντική έκφραση της, αυτή της συνέχειας του αγώνα, της συνειδητής επίθεσης κατά των κερδών των αφεντικών και των οργάνων καταστολής, ακόμη και πάνω απ' όλα, όταν ο ταξικός εχθρός είναι πάνοπλος για να προστατεύσει την περιουσία και την αλαζονεία των σημερινών ηγέτες του πλανήτη.

Ο καθένας με τα δικά του μέσα, ο καθένας με την δική του ευθύνη.

Σήμερα δικάζεται ο ένοπλος αγώνας. Σήμερα δικάζονται και οι αναρχικοί. Για να μην είναι ο αγώνας μάταιος πρέπει να είναι ένοπλος και αυτο-οργανωμένος, μακριά από κάθε αντιπροσώπευση και τους αυτόκλητους εκπρόσωπους του κινήματος των εργαζομένων που έχουν προδώσει ξεδιάντροπα τους τελευταίους και έχουν συνεργαστεί με τα αφεντικά ελέγχοντας τα "κακά" πάθη εκείνων που δεν έχουν τίποτα να χάσουν εκτός από τις αλυσίδες τους.

Οι αναρχικοί είναι ενάντια στην ιεραρχία και αυτό ισχύει και για τα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν στον αγώνα.

Το οπλοστάσιο του αναρχικού συνδυάζει τις ιδέες, την έννοια της ελευθερίας και την ανάγκη να καταστρέψει όχι μόνο την ανισότητα και τη φτώχεια, αλλά και την ίδια στιγμή, την εξουσία, την ιεραρχία και την υπακοή.

Έχουν την ικανότητα να αυτο-οργανώνονται και να επιτίθενται, χωρίς ηγέτες ή καθοδηγούμενους, και να σπρώχνουν τους άλλους να κάνουν το ίδιο.

Λέξεις, πέτρες, πιστόλια, φωτιά, δυναμίτη, βόμβες μολότοφ, γκράφιτι, έλκητρο-σφυριά, πριόνια, θεωρία, ανάλυση, αναγνώριση του ταξικού εχθρού καθώς αυτός μεταλλάσσεται προκειμένου να παραμένει ίδιος, πολυβόλα, σπρέι, μπαζούκας, είναι μερικά από τα όπλα για την αυτοδιαχείριση της επίθεσης. Όλα συνδυάζονται σε μια καταστροφική παιχνιδιάρικη αλχημεία μακριά από την νεκρική λογική της κρίσης. Ακόμα και όταν χτυπά ένα ταξικό εχθρό, είναι απλώς κάτι που πρέπει να γίνει και να ξεπεραστεί προκειμένου να πάει παρακάτω.

Οι αναρχικοί σιχαινόνται την τυφλή βία, που είναι θεσμοθετημένη από το κράτος με το οπλοστάσιο που διαθέτει των ένστολων ρομπότ, των τανκς, των ΜΑΤ, των ΔΕΛΤΑ, τα δηλητηριώδη αέρια, οι χειροβομβίδες κρότου λάμψης, τα ρόπαλα, οι μπότες, τα θωρακισμένα οχήματα, οι κάμερες CCTV, τα ελικόπτερα, τα δικαστήρια, οι φυλακές, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα βομβαρδιστικά αεροπλάνα, οι πύραυλοι, η θεσμοθετημένη θρησκεία, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, η χειραγώγηση της συναίνεσης, κλπ κλπ.

Μόνο το κράτος έχει τη δυνατότητα να στείλει άνδρες να πεθάνουν ή να σκοτώσουν, πάντοτε με την ευλογία του ιερέα, μετά την εμβάπτιση τους με πατριωτισμό και ξеноφοβία από τη γέννησή τους.

Η Ελλάδα ήταν η πρώτη χώρα που χρησιμοποίησε ναπάλμ εναντίον των ανταρτών του στα βουνά. Τώρα, ειρωνεία της ιστορίας, χρησιμοποιεί ασφυξιογόνα και δακρυγόνα που εισάγονται από το ισραηλινό κράτος που έχει εκδιώξει εκατομμύρια Παλαιστινίων από τα σπίτια τους για να επιβιώσουν στους καταυλισμούς, και στηρίζει τη νομιμότητά της στο ολοκαύτωμα των 6 εκατομμυρίων Εβραίων από άλλο κράτος πάνω από μισό αιώνα πριν.

Οι αναρχικοί είναι ενάντια στις φυλακές, ακόμη και για τους εχθρούς τους και να ξέρετε ότι όταν η παρούσα συνθήκη των παραγωγικών σχέσεων έχει καταστραφεί και ο κοινωνικός πλούτος ανήκει σε όλους, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες τους, από τον καθένα σύμφωνα με τις επιθυμίες τους, θα υπάρξει ελάχιστος λόγος για συγκρούσεις .

Το κράτος θα κάνει τα πάντα για να εμποδίσει τον αγώνα για την ελευθερία σε ό, τι μορφή παίρνει, ό, τι μέσο και να επιλέξει.

Από την αρχή του αναρχικού κινήματος γύρω στα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα, τα όργανα της εξουσίας πάντα αντέδρασαν βίαια ενάντια στους αναρχικούς, επειδή το κράτος, κάθε κράτος, είτε είναι κόκκινο είτε μαύρο είτε η πολύχρωμη εκδοχή της σοσιαλδημοκρατίας, δεν μπορεί να ανεχθεί

την ελευθερία ούτε με τη μορφή ιδεών ούτε με την μορφή αυτο-οργανωμένης δράσης των εκμεταλλευόμενων. Σε διάστημα ενός αιώνα και μισού ο αριθμός των αναρχικών που έχουν φυλακιστεί, εξοριστεί, απαγχονιστεί, αποκεφαλιστεί έχουν υποβληθεί σε ηλεκτροσόκ, βασανιστεί, πυροβοληθεί στην διάρκεια δράσης, ή από εκτελεστικά αποσπάσματα, ή απλά έχουν φυλακιστεί, ανέρχεται σε χιλιάδες ενώ ο γραπτός λόγος του επαναστάτη αναρχικού έχει τιμωρηθεί το ίδιο αυστηρά με τη σφαίρα. Μακριά από το δείχνουν μετάνοια ή επαιτεία για έλεος οι υπερήφανοι μαχητές που αντιμετωπίζουν τον θάνατο, όπως είχαν αντιμετωπίσει τη ζωή, άφοβα, με μια περήφανη κραυγή του Viva l'Anarchie, Ζήτω η αναρχία, Vive l'anarchie! Γι' αυτό ο εξολοθρευτικό παραλήρημα του κράτους είναι μια μάχη που έχει χαθεί πριν καν ξεκινήσει. Για κάθε αναρχικό επαναστάτη που δολοφονείται από το κράτος χιλιάδες νέοι ξεπηδούν από το πουθενά της αβεβαιότητας. Κάθε δευτερόλεπτο που ένας αναρχικός περνάει στη φυλακή το πνεύμα του ενισχύεται, επεκτείνεται πέρα από τα τείχη και θρέφει την αλληλεγγύη που είναι η κληρονομιά τους.

Ο αναρχικός αγώνας είναι ποιοτικός δεν είναι ποσοτικός. Ο στόχος του δεν είναι να ελέγξει και να οδηγήσει τις μάζες σε μάχη ή να πράξει στη θέση τους, αλλά να ωθήσει τον εκμεταλλευόμενο και να τον ξυπνήσει από το λήθαργο του, να βοηθήσει τον αποκλεισμένο να ξεπεράσει την κατάθλιψη που τον αφομοιώνει και να αυτο-οργανωθεί για να επιτεθεί στο ταξικό εχθρό και τις δομές του.

Συχνά όμως γίνεται αλλιώς, μια μαζική έκρηξη οργής ως συνέπεια κάποιου φαντασμένου λακέ του κράτους που παίρνει το νόμο στα χέρια του και πυροβολεί κάποιον μαθητή, κανέναν ταραξία, έναν σεβαστό γέροντα στο γκέτο ή ένα παιδί των προαστείων.

Οι αναρχικοί είναι ενάντια στα αφεντικά, αλλά και στα θύματα. Όταν πολεμήσουν στο πλευρό των εκμεταλλευόμενων δεν είναι σαν σωτήρες τους, αλλά για να πολεμήσουν μαζί τους για να επεκτείνουν και να διευρύνουν την επίθεσή τους, να μετατρέψουν τις ταραχές σε εξεγέρσεις.

Μερικές φορές η πραγματικότητα λειτουργεί με άλλο τρόπο, κι οι ξεσηκωμένοι ξεπερνούν τους αναρχικούς στην καταστροφική μανία τους.

Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα και σε πολλά μέρη του κόσμου υπήρξε ο πολλαπλασιασμός των άμεσων επιθέσεων στις δομές από μικρές ομάδες ή άτομα. Σε αντίθεση με τη δεκαετία του εβδομήντα και του ογδόντα, όταν ο καπιταλισμός είχε υποστεί άγρια αναδιάρθρωση, η οποία απαντήθηκε εν μέρει με ιδιαίτερα δομημένες μαρξιστικές -λενινιστικές ένοπλες ομάδες αγώνα, από την δεκαετία του 90 και μετά έχει υιοθετήσει μια πιο ευέλικτη μορφή από αναρχικές ομάδες με βάση τη συνάφεια, συχνά χωρίς όνομα ή ακρωνύμιο. Η εργατική αναφορά του αγώνα περισσότερο ή λιγότερο εξαφανίστηκε μαζί με την βιομηχανική εργατική τάξη, λόγω της εισαγωγής της αυτοματοποίησης και δραστηριοτήτων σε πραγματικό χρόνο, χάρη στην τεχνολογία της πληροφορικής και την ικανότητα του κεφαλαίου να εκμεταλλεύεται εργαζόμενους με μισθούς πείνας στην άλλη πλευρά του πλανήτη.

Η ένοπλη οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας εμφανίστηκε το 2003 σε μια εποχή που υπήρχε αντιτρομοκρατική φρενίτιδα σε παγκόσμιο επίπεδο και που στην Ελλάδα συνέπεσε με τις συλλήψεις της 17N και το παραλήρημα των μέσων ενημέρωσης που ακολούθησε.

Στην αρχή οι στόχοι τους ήταν σύμβολα της εξουσίας και του κράτους - η αστυνομία, η Αμερικανική Πρεσβεία, το Υπουργείο Οικονομικών και Εργασίας, όπως και η απόπειρα ενάντια στον υπουργό Δημόσιας Τάξης ο οποίος ήταν υπεύθυνος για την αναβάθμιση της καταστολής. Ενήργησε άμεσα, χωρίς να χρειάζεται το άλλοθι των μαζών με σκοπό να χτυπήσει τον κοινό εχθρό, για την αξιοπρέπεια και την ίδια τη συγκρότηση τους.

Όταν το 2008 η λεγόμενη οικονομική κρίση κηρύχθηκε και επίσημα, και μαζί αναδείχθηκε και η ευθύνη του κράτους και των επιχειρήσεων του τραπεζικού τομέα, οι δράσεις τους στράφηκαν σε οικονομικά σύμβολα όπως το χρηματιστήριο, η Citibank, η Eurobank, κλπ.

Στη διάρκεια ολόκληρης της δράσης τους, η οργάνωση δημοσίευσε εκτενείς αναλύσεις οι οποίες σε συνδυασμό με τις δράσεις τους περιείχαν μια ισχυρή ταξική θέση, και προέτρεπαν την εκμεταλλευόμενη τάξη σε επίθεση ενάντια σε όσους είναι υπεύθυνοι. Είναι ένα μέρος αυτής της νέας πολύμορφης πραγματικότητας του αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος και που πιέζει προς μια αυτο-οργανωμένη επαναστατική διέξοδο στον αγώνα.

Η επιλογή τους για ένοπλο αγώνα με την συγκεκριμένη έννοια δεν παρουσιάζεται ως αυτοσκοπός,

αλλά απλά ως ένα εργαλείο που θα φέρει την επαναστατική προοπτική στο προσκήνιο και στην επικαιρότητα την υπόθεση σχετικά με την ανάγκη για άμεση επίθεση με κατηγορηματικό λόγο και απευθύνεται τόσο στο αναρχικό κίνημα όσο και στο ευρύτερο κίνημα των εκμεταλλεόμενων. Οι σύντροφοι που έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής τους στην οργάνωση αυτήν είναι άτομα που έχουν υπάρξει ενεργοί μαχητές στους αγώνες του αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα σε πολλές μορφές του για δεκαετίες και είναι γνωστοί στο κίνημα. Αντιμέτωποι με την οργή των μέσων ενημέρωσης και την κινδυνολογία μετά τη σύλληψή τους, βγήκαν και περήφανα υποστήριξαν την οργάνωσή τους, την αποποινικοποιώντας την για τους περισσότερους ανθρώπους παρά την τρομοκρατική επίθεση των μέσων ενημέρωσης που σκίζονταν να προετοιμάσουν το έδαφος για συναίνεση και στήριξη στην πολιτική και φυσική εξόντωση τους στα χέρια των κατασταλτικών οργάνων του κράτους.

Έχουν γράψει τόμους εξηγώντας τους λόγους για τις επιθέσεις τους και την ανάγκη για κοινωνική επανάσταση ιδιαίτερα αυτή τη στιγμή, όπου, όπως και σε πολλά άλλα μέρη της Ευρώπης και του κόσμου, το οργανωμένο έγκλημα των αφεντικών του κράτους, και των τραπεζών οδήγησε σε περαιτέρω εκβιασμούς από τους στερημένους που είναι σήμερα σε οριακό σημείο. Το μήνυμά τους είναι ότι η ανάγκη για άμεση δράση, ότι οι δομές του κεφαλαίου και του κράτους δεν είναι ανίκητες.

Τα λόγια και οι ενέργειες του Επαναστατικού Αγώνα έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες στα πλαίσια της συνέχισης και εντατικοποίησης της επαναστατικής αλληλεγγύης στη κατεύθυνση της επίθεσης. Αυτό έχει οδηγήσει σε πολύμορφες δράσεις, από το κρέμασμα πανό, σαμποτάζ και εμπρηστικές επιθέσεις σε τράπεζες και σε δομές της καταπίεσης, συζητήσεις, διεθνείς συναντήσεις, εκδόσεις, αφίσες και ήταν μία από τις τελευταίες πηγές έμπνευσης για τους αναρχικούς παντού. Σε μια εποχή που η ίδια η ζωή είναι υποθηκευμένη στο κεφάλαιο και έχει καταντήσει λίγο περισσότερο από ένα ζήτημα της λογιστικής, όπου κάθε μέρα οι άνθρωποι βομβαρδίζονται από τα ΜΜΕ με στοιχεία σε δισεκατομμύρια, ενώ αγωνίζονται για να μείνουν ζωντανόι και να θρέψουν τα παιδιά τους, ο Επαναστατικός Αγώνας είχε σημαντική επίδραση σε εκείνους που βλέπουν την κρίση όχι σαν κάτι που πρέπει να ξεταστεί εκ νέου και να διορθωθεί, αλλά σαν κάτι που πρέπει να καταστραφεί μαζί με την εργασία και το σύνολο της οικονομίας με μια κατά μέτωπο επίθεση. Η φτώχεια δεν πρόκειται ποτέ να εξαλειφθεί μέχρι να καταστραφεί το καθεστώς της εργασίας, διότι είναι η συνθήκη αυτή που αναγκάζει τους ανθρώπους να περνούν τη ζωή τους κάνοντας δουλειές που καταστρέφουν την ψυχή τους για μισθούς πείνας.

Εκατομμύρια νέοι σε όλο τον πλανήτη αισθάνονται άχρηστοι και χωρίς ελπίδα λόγω της εξάπλωσης της ανεργίας. Είναι καιρός να καταργηθεί η εργασία ως έννοια και να πάρουμε πίσω τη ζωή μας. Η εργασία είναι ένα έγκλημα, μια ιδεολογική και φυσική επιβολή για τη μεγάλη μάζα των ανθρώπων, των ζώων, καθώς και την ίδια τη γη, προς όφελος ενός μικρού ποσοστού από απαστράπτοντες διάσημους, που όμως αναπαράγεται και υποστηρίζεται από όλη την κοινωνία εκμεταλλευτές και εκμεταλλεόμενους.

Σύμφωνα με τα λόγια του Herman J. Schuurman ενός εκ των ιδρυτών της Mokeragroep, μιας ομάδας νέων προλετάρειων που ήταν πρόθυμοι να κάνουν επανάσταση και συγκεντρώθηκαν γύρω από το περιοδικό ξεκινώντας που ξεκίνησε στο τέλος του 1923 μέχρι το καλοκαίρι του 1928.

"Θέλουμε να δημιουργήσουμε ως ελεύθεροι άνθρωποι, όχι να εργαζόμαστε ως σκλάβοι. Ως εκ τούτου θα καταστρέψουμε το σύστημα της δουλείας. Ο καπιταλισμός υπάρχει μόνο λόγω της εργασίας των εργαζομένων, έτσι δεν θέλουμε να είμαστε εργαζόμενοι και θα σαμποτάρουμε την εργασία.

Αν δεν επιδιώξουμε την καταστροφή του κεφαλαίου, εργαζόμαστε

για την καταστροφή της ανθρωπότητας! Δεν θέλουμε να καταστραφεί από τον καπιταλισμό, έτσι ο καπιταλισμός θα πρέπει να καταστραφεί από εμάς."

Δεν ξέρω αν οι σύντροφοι του Επαναστατικού Αγώνα υποστηρίζουν την καταστροφή της εργασίας, αλλά εκεί είναι η επιτομή του αγώνα για την καταστροφή της υπάρχουσας κατάστασης, χωρίς συμβιβασμούς και χωρίς ημίμετρα.

Σημείωση: Η μετάφραση έγινε από συντρόφισσα